

כשהגעתי בערב הביתה חכה לי פתק על השולחן. פתחתי וקראתי: "אני מצטער. את יכולה לשכוח ממני". למרות שידעתי שזה יכול לקרות כל יום, הממשות כווצה את תוכי.

הכתב – כתב ידו המסולסל של דאוד, אותו הכרתי לפני ארבעה חודשים במסיבת חבריי מהאוניברסיטה. "שלום", הוא אמר אז כשניגש אליי בחיוך חם, "שמי דאוד, ואשמח להכיר אותך." אמר וחיכה.

מצאה חן בעיניי גישתו הישירה והפשוטה. למה לא? חשבתי לעצמי, הרי זה מכבר התרתי את כְּבִלִי מְחִיבוֹתִי לגבר אחר. הושטתי את ידי ואמרתי: "שלום, שמי שירז נעים להכיר." עלינו אל הגג באוויר הצונן של הלילה, ובילינו בפטפוט עליז במשך כל הערב. ומאז בילינו ביחד בטיולים, במסיבות, בסרטים ובהצגות, וסתם בבית, במטבח, בסלון ובחדר המיטות, פעם בביתו ופעם בביתי, ככה ללא מחויבות, בהנאה גדולה.

אני זוכרת במיוחד את הטיול ההוא לאורך הנהר. השמש חייכה מבעד לעננים ועורב רחוק קרא "קָאָא!!", קָאָא!!". הלכנו לאיטנו בשביל הצר, מוקף משני צדדיו בסבך ענפים יבשים של מטפסים, נפתלים וכרוכים זה בזה, באים משום מקום והולכים לשום מקום - תוהו של חוקיות מופלאה. אווזים היינו יד ביד, מדברים על מה שהיינו רוצים לעשות בעוד שנה או שנתיים.

"אני רוצה לפתוח מאפייה לעוגות יום הולדת כדי לשמח אנשים." אמרת וחייכת, "אבל אין לי מושג אפילו מה יהיה מחר..." כזה אתה, מרחף כדבורה מפרח לפרח, חסר עוגן במציאות. ואני רציתי לרחף איתך.

אבל עכשיו - זה נגמר. הפתק הזה.

"אני מצטער.", אתה כותב. על מה אתה מצטער? על עצמך, שנאלצת לעזוב למרות שאהבת להיות בחברתי? עליי, כי אתה חושש שעזיבתך פוגעת בי? כדי לעורר בי אמפתיה אליך שלא אכעס? דאוד יקירי, אל תצטער. עזבת וסיבותיך עמך. אני לא מרגישה פגועה. אני לא כועסת. רק קצת נֶחֱמָצָת, מעכלת את המציאות שהשתנתה.

"את יכולה לשכוח ממני.", אתה כותב. נהניתי בחברתך, ואנצור הנאה זו לתמיד. ולמה שאשמע לעצתך ואשכח?